

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

351.740

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím *A budapesti rendőr.*

Forrás:

*Független Magyarország**Pp.*

(Hely)

1913 VIII/7

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A budapesti rendőr

Irtak róla kuplét, irtak róla humort, megírták, hogy a sisakot azért kapta, hogy a közönség is tudja, hol van a rendőr feje: egyet felejtettek el megírni, hogy a budapesti rendőr nevelése úgy történik, mint a család becézett, elsőszülött gyermekéé. Amikor a rendőrt fölveszik, valaki, aki bizonyára mint instruktor szerepel a kapitányságok légkörében, kioktatja a rendőrt, hogy te, fiam, akkora ur vagy a magad posztján, mint a kakas a maga szemétdombján. És aztán ne feledd, hogy a látszat gyakran csal. A leguribb külső alatt a legnagyobb gonosztevő rejtőzhetik, viszont a bárányszelidség sokszor a farkas vadságát takarja. Tehát te, Fischer Flórián, vagy Horváth X. János, ne sajnáld a természet által nagyra teremtett tenyereidet, mert fő az érellyesség. A m. kir. tapéntat.

Ezzel az instrukcióval áll ki a sarokra a pesti rendőr, akit szándékosan elfelejtettek kitanítani, hogy a tapintatosság nem tapintást jelent és a rokongyökerű szavak alapiában szigorú ellentétben állnak egymással. A rendőr kiáll a sarokra, de amíg áll, tulajdonképpen azon az elvi alapon áll, hogy minden ember gazember. Az is, aki automobilon tiporja embertársait, az is, aki az automobil alá kerül; az is, aki lop, az is, akit meglop-tak; az is, aki per, az is, akit megverték. Szóval, bizonyos paritást létesít azokkal szemben, akik az ő hatásköre alá tartoznak, de amint már mondtuk, ennek a paritásnak az a főmotívuma, kvintesszenciája, tartalma, sava, ereje, hogy minden ember gazember, ezzel szemben a rendőr, mint közhatóság, élvezzi a felsőbb lényeket megillető sérthetlenséget.

Ha nem így volna, nem nevelkedhetnék

től a rendőrség kebelében sem egy Horváth X. János, sem egy Fischer Flórián, akik közül az utóbbi a mai napon szerzett nevének szomorú nevezetességet. Ez a Fischer Flórián ma a kardjával szívenszurt egy szegény fuvarosgazdát, aki más véleményen mert lenni, mint ő. Egyszerűen beletaszította a kardját a szerencsétlen emberbe, holott, ha lett volna is vétke, a rendőr a maga személyében nem megtorló hatóság, csupán a közbiztonságnak egyik őre.

De mit tehet róla Fischer Flórián, ha neki nem magyarázták meg, hogy a kardhasználatot kisebbik részben rendelték a rendőr presztizsének megoltalmazására, nagyrészt arra jó, hogy végső esetben, de akkor is a lapjával és nem az élével, mégkevésbé a hegyével, tanítsa rendre az utcai okvetetlenkedőket. A rendőri instruktorok azt mondták, hogy neked, fiam, Flórián, kardot adtunk az oldaladra. Ha netán úgy találsz, hogy gordiuszi csomókat kell kettévágnod vele, ha az utca tulhangos, vagy személyes föllépésed nem hozza meg rögtön a kívánt eredményt, csak használd, fiam, a kardot becsülettel. Az angol és amerikai rendőr egy szál rövid bottal tartja a tekintélyt, a budapesti rendőr élesre köszörült karddal szabdalja a népet. A differencia tehát körülbelül ugyanaz a londoni és a pesti rendőr között, mint amennyi különbség van a bot és a kard között. És ha a londoni rendőr a botot esetleg a saját védelmére kapta, a budapesti rendőrnek a kardot a közönség veszedelmére adták. Itt van a szédületes különbség a bot és a kard között.

Am, ha maga az eset, ami ma délután történt, egyike is a legszomorúbbaknak, bizonyos, hogy némi gondolkozást fog előidézni a rendőri körökben. Talán rájönnek, hogy elhibázták a rendőrnevelést, hogy először méltányosságot kell tanítani és azután kardot adni a robusztus rendőrmarkokba, mert Fischer Flórián bűne nemcsak önmagáé, de a budapesti rendőrszelleme.